

25 Ιουνίου 2023

Μοναχός Εφραίμ Λαυριώτης (1926 - 25 Ιουνίου 1999)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)





Ο μοναχός Εφραίμ Λαυριώτης, βαστώντας την εικόνα της Φοβεράς Προστασίας (φωτ. μοναχού Παϊσίου)

Ο κατά κόσμον Εμμανουήλ Φωτίου Πασσάλης, ο καλοκάγαθος, απλούστατος και ταπεινότατος αυτός άνθρωπος του Θεού γεννήθηκε στο χωριό Μαριτσά της Ρόδου το 1926. Στον κόσμο Πνευματικό είχε τον μακαριστό Γέροντα Αμφιλόχιο Μακρή († 1970). Προσήλθε στο Άγιον Όρος και πρώτα πήγε στη σκήτη των Καυσοκαλυβίων στους Γέροντες Μιχαήλ († 1979) και Ιερόθεο († 1968). Στην ιερά μονή Μεγίστης Λαύρας εισήρθε το 1957 και εκάρη μοναχός το 1958. Τον κτήτορα της μονής του όσιο Αθανάσιο τον Αθωνίτη τον λάτρευε. Διακόνησε με προθυμία και φιλότιμο τη μονή της μετανοίας του επί έτη ως εκκλησιαστικός, παραβηματάρης, διαβαστής και κονακττής στο κονάκι των Καρύων.

Αγαπούσε υπερβολικά την εκκλησία, την Παναγία, τους αγίους, τις ιερές ακολουθίες. Αγαπούσε την τάξη, την ευπρέπεια, το τυπικό, την παράδοση. Γι' αυτό και πάντα θα είχε κάποιο μικρό παράπονο για κάποιες παρατυπίες ή παραλείψεις. Ήταν τύπος ευχάριστος και αγαπητός για την καλοκαγαθία του και την απλότητά του. Τα λόγια του ήταν ανεπιτήδευτα, ταπεινά και χαριτωμένα. Φιλότιμος, φιλόπονος, φιλακόλουθος, φιλάγαθος και φιλάρετος. Ακτήμων, ελεήμων, συμπαθής και πάντοτε καλοσυνάτος. Συνδεόταν κι εμπνεόταν από τον συμπατριώτη του, μεγάλο νηστευτή, ανυπόδητο, και ασκητή Γέροντα Αββακούμ († 1978).



Κάποτε, το 1993, μου υπαγόρευε κι έγγραφα: «Η Παναγία Θεοτόκος και Αειπάρθενος Μαρία βοήθειά μας. Έχω να σου εξιστορήσω με παράπονο για τη ζωή των παλαιών πατέρων και μοναχών, που έζησαν στο Άγιον Όρος. Όταν πρωτοήρθα το 1956 στο Άγιον Όρος, ο τόπος ήταν πράγματι όπως τον έγγραφε ο εν Μικρά Αγία Άννη ασκήσας Αγάπιος ο εκ Κρήτης στο βιβλίο του Αμαρτωλών σωτηρία. Έβλεπες τους μοναχούς να περνάνε εκείνα τα αρχαία μονοπάτια με τα υποζύγια. Ξεκινώντας από τη Λαύρα, σε έξι ώρες σε έφερνε το μουλάρι από κονάκι, λέγοντας στον δρόμο τους Χαιρετισμούς και την Παράκληση της Παναγίας, έχοντας μαζί ψωμί και τυρί, να το αφήσεις στο Αγίασμα, να φάνε οι προσκυνητές. Οι αντιπρόσωποι έμεναν πάντοτε στο κονάκι έχοντας κονακτζή και μάγειρα και καλλιεργούσαν τον κήπο. Χριστούγεννα και Πάσχα έρχονταν με τα μουλάρια στο μοναστήρι, αφήνοντας πίσω τον κονακτζή και τον μάγειρα. Τότε που ήρθα στο Άγιον Όρος βρήκα τέσσερις ηγουμένους αγίους ανθρώπους: τον Γαβριήλ Διονυσιάτη, τον Χαράλαμπο τον Σιμωνοπετρίτη, Σωφρόνιο τον Κουτλουμουσιανό και τον Ευδόκιμο τον Ξενοφωντινό, ανθρώπους του Θεού και πεπειραμένους στο να διοικούν ολόκληρα μοναστήρια και υλικώς και πνευματικώς. Η Λαύρα ως ιδιόρρυθμον ειχε τον Γερο-Άμβρόσιο, που σαν γνήσιο άνθρωπο του Θεού οι προϊστάμενοι τον είχαν ως ηγούμενο. Τότε είχαν προϊσταμένους γέρους και μορφωμένους. Έβλεπες τον Παύλο τον Παυλίδη τον ιατρό και τον Γερο-Ονούφριο, τελειόφοιτο της Αθωνιάδος. Την Πρωτοχρονιά ο Γερο-Άμβρόσιος είχε τον λόγο στα διακονήματα που έδιδαν. Πρώτα συνεδρίαζαν και έβγαζαν τους επιτρόπους. Εκτυπούσαν οι καμπάνες μεγαλοπρεπώς και την επομένη έβαζαν τους διακονητές. Στο τυπικαριό ανθρώπους με πολυχρόνια πείρα, όπως ήταν ο Γερο-Ανδρέας, ο Γερο-Γρηγόριος και ο Γερο-Θεόφιλος. Κατόπιν τον κανονάρχη και τους εκκλησιαστικούς, παλαιούς με πείρα, όπως ήταν ο μακαριστός Γεδεών και ο Πέτρος. Κατόπιν τον διαβαστή. Ο μακαριστός πατήρ Κουκουζέλης κανοναρχούσε σε όλους τους ήχους...



»Οι απλοί πατέρες ζούσαν λιτά και απέριττα στην πτέρυγα του κοινού, στη νότια πλευρά της Λαύρας, που ήταν από την εποχή του αγίου Αθανασίου. Ήταν ντυμένοι με φτωχικά και μπαλωμένα ράσα, ρούχα και παπούτσια. Βλέπονταν στους στενούς διαδρόμους και μαζεύονταν τον χειμώνα στο μεγάλο δωμάτιο, που είχαν μία μασίνα και στέγνωναν τα ρούχα τους, όπως και μία κοινή βρύση που έπιναν όλοι νερό. Στο κελλί τους υπήρχε μόνο μία λάμπα, το κρεβάτι τους, η σόμπα και τα θρησκευτικά τους βιβλία. Ήταν φτωχοί και υπηρετούσαν σε όλα τα διακονήματα. Σέβονταν τους προϊσταμένους, οι οποίοι ήταν ενδεδυμένοι με μία μεγαλοπρέπεια ωςάν ηγούμενοι η αρχιερείς, αλλά και γεμάτοι ευλάβεια και φόβο Θεού. Ζούσαν σε αυτά τα απλά κελλιά και ο Γερο-Θεόφιλος και ο Γερο-Αββακούμ ως ασκητές και ερημίτες και φτωχοί και άποροι...».

Έτσι ζούσε και ο μακάριος Γερο-Εφραίμ. Ανεπαύθη εν Κυρίω στις 25.6.1999.

Πηγές-Βιβλιογραφία

Εφραίμ Λαυριώτου μοναχού, Αναμνήσεις Λαυρεωτών Γερόντων, Πρωτάτον 57/1996, σσ. 6-8. Αναστασίου Ιερομ., Αθωνικά Δίπτυχα, Άγιον Όρος 2000, σ. 18.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, «Μέγα Γεροντικό ενάρετων αγιορειτών του εικοστού αιώνας, τόμος Γ΄ 1984-2000, σελ.1483 - 1486